

POLITYKA JURYSDYKCYJNA UNII EUROPEJSKIEJ. EUROPEJSKI TYTUŁ EGZEKUCYJNY DLA ROSZCZEŃ BEZSPORNYCH

Wprowadzenie do instytucji ETE

Wszelkie wykonywanie uprawnień cywilnoprawnych, a w szczególności tych potwierdzonych orzeczeniami sądu cywilnego, wydaje się być naturalną konsekwencją realizacji praw każdego z podmiotów stosunków cywilnoprawnych znajdującego ochronę prawną jako osoba wyposażona w zdolność prawną, wynikającą z bytu tychże podmiotów.

Powyższe jest szczególnie istotnym ze względu na mnogość i różnorodność mogących być kreowanymi tychże stosunków cywilnoprawnych.

W zgodzie z tymże, celem realizacji praw mieszkańców państw członkowskich, Unia Europejska przyjęła za swój cel ochronę prawną, której istotą jest realizacja praw wynikających z prawomocnego orzeczenia sądu cywilnego w sposób niezależny od tego na terenie, którego z państw członkowskich orzeczenie sądowe ma wywołać określony w orzeczeniu skutek prawny.

Ze względu na wskazywaną różnorodność pojęcia sprawy cywilnej i możliwy niezmiernie szeroki katalog przedmiotowy orzeczeń sądów cywilnych podjęte w podnoszonym zakresie wspólnotowe działania związane z polityką jurysdykcyjną sądów cywilnych dotyczą w sposób konsekwentny zamkniętego wąsko stypizowanego katalogu spraw cywilnych.

Podjmując próbę skutecznej realizacji rozważań nad polityką jurysdykcyjną Unii Europejskiej zasadniczym będzie przedstawienie aktu normatywnego jakim jest rozporządzenie Parlamentu Europejskiego

i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. o ustanowieniu europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych¹.

Właściwym a koniecznym zarazem będzie uprzednie podjęcie rozważań związanych z dotychczas realizowaną polityką wspólnotową celem której było podjęcie próby realizacji interesów podmiotów wyposażonych w orzeczenia o charakterze zasadzającym na ich rzecz w stosunku do podmiotów mających swoje miejsce zamieszkania poza granicami państwa sądu orzekającego sprawie, a mających miejsce zamieszkania na terenie Unii Europejskiej.

Założenia wspólnotowej polityki jurysdykcyjnej sądów cywilnych poprzedzające wydanie ETE

Zgodnie z tymże celowym staje się poprzedzenie właściwej analizy zagadnienia odniesieniem się do ogólnych założeń polityki jurysdykcyjnej

Unii Europejskiej wynikającej z Traktatu rzymskiego powołującego do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą². W zgodzie z treścią z art. 220 Traktatu na każde z państw członkowskich został nałożony obowiązek związany z realizacją uproszczenia formalizmu związanego z wzajemnym uznawaniem i wykonywaniem orzeczeń sądowych na obszarze państw członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej. Wskazując w dalszym ciągu zgodnie z rysem historycznym a także zgodnie z genezą podmiotowości Unii Europejskiej w ramach uregulowań Traktatu amsterdamskiego³ art. 65 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE) otrzymał brzmienie:

„Środki w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych, mające skutki transgraniczne, w zakresie niezbędnym do zapewnienia

Jerzy Akińcza; asystent na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie; adres do korespondencji: 11-130 Orneta, ul. Zarzeczna 9.

¹ *Rozporządzenie nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 IV 2004 r. o ustanowieniu Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych*, OJ L 143 z dnia 30 IV 2004 r.

² *Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą sporządzony w Rzymie dnia 25 III 1957 r.*

³ „Official Journal of the European Union 1997”, C 340.

należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego, które powinny być podjęte zgodnie z art. 67, zmierzają m. in. do:

1. poprawy i uproszczenia:
 - systemu transgranicznego doręczania aktów sądowych i pozasądowych;
 - współpracy w zakresie gromadzenia i przeprowadzania dowodów;
 - uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych;
2. wspierania ujednoczenia i zgodności norm mających zastosowanie w państwach członkowskich w zakresie kolizji ustaw oraz kolizji właściwości,
3. eliminowania przeszkód w sprawnym funkcjonowaniu postępowań cywilnych, wspierając w razie potrzeby ujednoczenie uregulowań dotyczących postępowania cywilnego, mających zastosowanie w państwach członkowskich⁴.

Wyżej wskazywane ogólne założenia polityki jurysdykcyjnej wynikające z Traktatu rzymskiego, odpowiednio Traktatu amsterdamskiego miały oraz mają w dalszym ciągu służyć, nie tyle samej właściwej realizacji orzeczeń sądowych na obszarze Unii Europejskiej w ramach dotychczasowej praktyki, co ma być wyznacznikiem co do dalszych prac we wskazywanym zakresie, będących w przypadku Traktatu amsterdamskiego kontynuacją wcześniejszych polityki wspólnotowej związanej z samą jurysdykcją, a także realizacją orzeczeń sądów cywilnych.

W zgodzie z istotą podjętych rozważań właściwym staje się zatem przedstawienie tych rozwiązań polityki wspólnotowej, które do czasu wydania rozporządzenia w sprawie ustanowienia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych były tymi instrumentami prawnymi, które poprzez swoje zastosowanie miały gwarantować realizację przedstawionych powyżej założeń polityki wspólnotowej w przedmiotowym zakresie.

W związku z realną z potrzebą urzeczywistnienia określonych wyżej postulatów wspólnotowej polityki jurysdykcyjnej, w szczególności skutecznej realizacji orzeczeń poszczególnych sądów krajowych dnia 27 września 1968 roku doszło do podpisania Konwencji brukselskiej

⁴ „Official Journal of the European Union 2001”, C 80.

o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych⁵.

Stronami Konwencji zgodnie z powołaniem przedmiotowego dokumentu przez Radę Ministrów Wspólnot Europejskich były, jak również co istotne mogły być w przeszłości, jedynie państwa członkowskie Wspólnot. Regulacje konwencji weszły w życie z dniem 1 lutego 1973 r. po uprzedniej ratyfikacji dokonanej przez każde z państw członkowskich Wspólnot. Celowym pozostaje wskazanie, iż zarówno sprawy cywilne, jak i handlowe poddane zostały realizacji w ramach uregulowań Konwencji poprzez kwalifikowanie ich zgodnie z autonomicznym definowaniem tych pojęć w ramach samej Konwencji.

Zakres przedmiotowy Konwencji określa jej zastosowanie co do spraw cywilnych i handlowych, na co należy zwrócić szczególną uwagę w sposób niezależny, od rodzaju sądu prowadzącego postępowanie w sprawie.

Zgodnie z powyższym przesłanką pozytywną decydującą o możliwości realizacji uregulowań Konwencji jest więc sam charakter przedmiotowy sprawy kwalifikowanej jako sprawa cywilna bądź handlowa, przy braku warunkowania właściwości sądu cywilnego.

Uregulowania Konwencji nie obejmują w szczególności spraw podatkowych, celnych i administracyjnych.

Konwencji nie stosuje się także w zakresie:

- stanu cywilnego, zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych, jak również ustawowego przedstawicielstwa osób fizycznych, stosunków majątkowych wynikających z małżeństwa, prawa spadkowego włącznie z testamentami;
- upadłości, układow i innych podobnych postępowań;
- ubezpieczeń społecznych;
- sądów polubownych.

Zgodnie ze swoją istotą Konwencja brukselska na obszarze państw członkowskich słała się instrumentem prawnym prowadzącym do wyeliminowania zbędnego formalizmu w zakresie zarówno samej jurysdykcji pojmowanej w wąskim zakresie, ale także uznawania, czy w reszcie wykonywania orzeczeń.

⁵ *Konwencja o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych podpisana w Brukseli dnia 27 IX 1968 r.*

W związku z ograniczeniem wynikającym ze stosowania regulacji Konwencji jedynie do państwa członkowskich a występującym z drugiej strony zjawiskiem szerokiego obrotu gospodarczego państw wspólnotowych wykraczającego dalece poza obszar wspólnotowy, podjęto zgodnie z pragmatyczną realizacją własnych interesów próbę włączenia w zakres stosowania Konwencji brukselskiej państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolego Handlu (Europen Free Trade Association).

Powyższy cel ten osiągnięto podpisując dnia 16 września 1988 r. Konwencję lugańską⁶. Celowość powołania nowego aktu prawnego warunkowana była, zgodnie z podnoszonym już faktem iż konwencja brukselska była otwarta jedynie dla samych państw członkowskich Wspólnoty. Konwencja z Lugano określana powszechnie jako bliźniacza, czy też równoległa względem konwencji brukselskiej, w istocie swoich postanowień niemal identyczna względem konwencji brukselskiej⁷, zgodnie z kolejnymi etapami rozszerzenia Unii Europejskiej w sposób naturalny, zgonie z tymiż rozszerzeniami Unii Europejskiej, traciła swoje znaczenie.

W zakresie spójności dalszych działań polityki jurysdykcyjnej kolejnym krokiem w przedmiocie ujednoczenia procesu cywilnego w ramach polityki wspólnotowej stało się powołanie do życia Traktatu amsterdamskiego na mocy którego do Traktatu o ustanowieniu Wspólnoty Europejskiej, zgodnie z poczynionymi wcześniej już uwagami, włączono ogólne założenia zmierzające do ujednoczenia praktyki jurysdykcyjnej, w tym także procesu cywilnego. W szczególności jako właściwy wskazać należy art. 61 ust. c Traktatu, który w swojej treści odsyła do art. 65, zgodnie z dokonany już wcześniej wskazaniem, określającego zakres przedmiotowy postulowanych działań na rzecz właściwej współpracy sądowej w sprawach cywilnych w związku ich realizacją poprzez zastosowanie art. 67 ust. 5. Celem prawidłowości dalszej analizy właściwym będzie przykładowe powołanie tych aktów prawnych, których istota w sposób bezpośredni wskazuje na rzeczywistą realizację i zgodność wspólnotowej polityki jurysdykcyjnej z podnoszonym twier-

⁶ *Konwencja o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych podpisana w Lugano dnia 16 IX 1988 r.*

⁷ Por. J. Ciszewski, *Konwencja z Lugano Komentarz*, Wyd. C. H. Beck, Warszawa 2001, s. 44; E. Rutkowska, K. Pormbacher, *Jurysdykcja krajowa oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych w Unii Europejskiej*, „Przegląd Prawa Handlowego”, 6/2004.

dzeniem, co do osadzenia tychże regulacji w ogólnych założeniach traktatu amsterdamskiego.

W oparciu o art. 65 TWE zostały wydane⁸:

- rozporządzenie nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. o postępowaniu upadłościowym⁹;
- rozporządzenie nr 1347/2000 z dnia 29 maja 2000 r. o jurysdykcji, uznawaniu i wykonaniu orzeczeń sądowych w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących władzy rodzicielskiej nad dziećmi obojga małżonków¹⁰ (zastąpione rozporządzeniem nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r.¹¹);
- rozporządzenie nr 1348/2000 r. o doręczaniu w państwach członkowskich pism sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych¹²;
- rozporządzenie nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. o jurysdykcji oraz uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych¹³;
- rozporządzenie nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. o współpracy pomiędzy sądami państw członkowskich w zakresie przeprowadzania dowodów w sprawach cywilnych i handlowych¹⁴.

Określając zgodnie z dotychczasowym szerokim dorobkiem doktrynalnym związanym z podnoszonymi powyżej aktami prawnymi¹⁵, w zakresie zupełności rozważań nad zagadnieniem właściwym w tym miejscu będzie podniesienie uwag związanych z każdorazowo nowokreowanymi aktami prawnymi regulującymi wspólnotową politykę jurys-

⁸ M. Pazdan, *Poszukiwanie właściwego sądu i właściwego prawa po 1 maja 2004 r.*, „Rejent”, 3-4(2004), s. 10.

⁹ „Official Journal of the European Union 2000”, L 160/1.

¹⁰ „Official Journal of the European Union 2000”, L 160/19.

¹¹ „Official Journal of the European Union 2003”, L 338/1.

¹² „Official Journal of the European Union 2000”, L 160/37.

¹³ „Official Journal of the European Union 2001”, L 12/1.

¹⁴ „Official Journal of the European Union 2001”, L 174/1.

¹⁵ Por. J. Ciszewski, *Doręczanie dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych w państwach UE*, Wyd. C. H. Beck, Warszawa 2005; M. Pazdan, *Poszukiwanie właściwego sądu i właściwego prawa po 1 maja 2004 r.*, „Rejent”, 3-4(2004).

dykcyjną sądów cywilnych w związku z regulacjami konwencji brukselskiej.

Zgodnie z tymże należy wskazać, iż realizacja praw podmiotowych, w zakresie spraw cywilnych oraz handlowych, wynikających z kolejnych rozporządzeń dokonywana jest wyłącznie zgodnie z autonomicznym definiowaniem tychże spraw w ramach uregulowań konwencji brukselskiej.

Co naturalne w zakresie kompletności każdego z aktów prawnych, dającej możliwość właściwego stosowania każdego z rozporządzeń, zostają w sposób odpowiedni, zgodnie z zakresem przedmiotowym aktu prawnego, definiowane nowe pojęcia związane z istotą ich regulacji. Podnosząc przykładowo w sposób właściwy w rozporządzeniu nr 1348/2000 r. o doręczaniu w państwach członkowskich pism sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych definiowane zostały pojęcia: jednostki przyjmującej czy jednostki odbierającej.

Zgodnie z powyższym, zasługującym na podkreślenie jest fakt, iż w ramach polityki jurysdykcyjnej Unii Europejskiej podstawowym aktem prawnym w zakresie podjętej analizy wciąż pozostaje konwencja brukselska, w szczególności zdefiniowane w jej ramach pojęcie sprawy cywilnej.

ETE jako instrument polityki jurysdykcyjnej Unii Europejskiej

Dokonawszy związania dotychczas poczynionych uwag z genezą wspólnotowej polityki jurysdykcyjnej w sprawach cywilnych dalsze rozważania przenieść należy na obszar wskazanego we wstępie do niniejszych rozważań rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ustanowienia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych.

Zanim jednak istota samego europejskiego tytułu egzekucyjnego zostanie poddana analizie w ramach określenia jego szczególnego znaczenia w zakresie praktyki prawnej po raz kolejny właściwym będzie, odpowiednio także w przedmiocie niniejszego rozporządzenia, odniesienie się do regulacji konwencji brukselskiej.

W szczególności właściwym jest wskazanie art. 2 rozporządzenia zgodnie z brzmieniem którego zakres przedmiotowy stosowania rozporządzenia został określony zgodnie z poniższym:

1. Niniejsze Rozporządzenie ma zastosowanie w sprawach cywilnych i handlowych, bez względu na charakter sądu lub trybunału.

Nie rozciąga się ono, w szczególności, na sprawy skarbowe, celne lub administracyjne, ani dotyczące odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej („acta iure imperii”).

2. Niniejsze Rozporządzenie nie ma zastosowania do:

- a) stanu cywilnego lub zdolności prawnej osób fizycznych, praw majątkowych wynikających ze stosunków małżeńskich, testamentów i dziedziczenia;
- b) upadłości, postępowania związanego z likwidacją niewypłacalnych spółek lub innych osób prawnych, porozumień sądowych, układów oraz innych analogicznych postępowań;
- c) ubezpieczeń społecznych;
- d) arbitrażu.

Powyższe, podnoszone już uprzednio, określenie zakresu przedmiotowego, jest także w zakresie europejskiego tytułu egzekucyjnego wyłącznym kryterium formalnym określającym możliwość posłużenia się europejskim tytułem egzekucyjnym, pozostaje to zgodnym z brzmieniem konwencji brukselskiej, w szczególności z podnoszonym już jednolitym definiowaniem sprawy cywilnej w zakresie wspólnotowej polityki w przedmiocie jurysdykcyjnej sądów cywilnych.

Zmierzając do zdefiniowania pojęcia europejskiego tytułu egzekucyjnego w sposób konsekwentny określić uprzednio należy pozostałe, poza wskazanym wyżej zakresem przedmiotowym, przesłanki warunkujące każdorazowo wydanie przez sąd cywilny europejskiego tytułu egzekucyjnego.

Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 206 k.p.c.¹⁶, w szczególności jego § 2 ustawodawca, w związku z art.17 poddanego analizie rozporządzenia nr 805/2004, zdecydował o obligatoryjności dokonania szeregu czynności związanych z doręczeniem pozwu i wezwaniem na pierwszą rozprawę.

Zgodnie z art. 206 § 2 pozwany zostaje pouczony o:

- szeregu praw przysługujących mu w ramach toczącego się przeciw niemu procesu;
- odpowiednio także o mogących go dotknąć ewentualnych skutkach procesowych niepodjęcia tychże czynności.

Wskazywany zabieg legislacyjny z całą pewnością wykracza poza zakres samej egzekucji, realizuje on jednak w zgodzie z istotą wskazy-

¹⁶ Dz. U. 64, nr 43, poz. 296.

wanego już powyżej art. 17 rozporządzenia minimalny zakres wymagań związany z należyтым poinformowaniem pozwanego co do niezbędnych czynnościach procesowych wymaganych dla przeprowadzenia postępowania w sposób prawidłowy, co wiązać należy z możliwością późniejszego opatrzenia orzeczenia sądowego europejskim tytułem egzekucyjnym.

W ramach możliwego posłużenia się europejskim tytułem egzekucyjnym poza wymogiem kwalifikowania sprawy cywilnej zgodnie z jej autonomicznym definiowaniem wynikającym z treści samego rozporządzenia, a także realizacją obowiązków wynikających z art. 206 k.p.c. o możliwości zaopatrzenia orzeczenia w europejski tytuł egzekucyjny w pierwszej kolejności decyduje *bezsportny charakter* roszczenia realizowanego w postępowaniu sądowym.

Zgodnie z treścią rozporządzenia roszczenie ma charakter bezspornego przypadkach gdy:

- dłużnik wyraźnie zgodził się co do niego poprzez uznanie lub w drodze ugody lub zatwierdzonej przez sąd lub zawartej przed sądem w toku postępowania;
- dłużnik nigdy nie wniósł przeciwko niemu sprzeciwu, zgodnie ze stosownymi wymogami proceduralnymi wynikającymi z prawa Państwa Członkowskiego wydania, w toku postępowania sądowego;
- dłużnik nie stawił się ani nie był reprezentowany na rozprawie sądowej dotyczącej tego roszczenia po początkowym zakwestionowaniu roszczenia w toku postępowania sądowego, pod warunkiem, że takie zachowanie traktuje się jako milczące uznanie roszczenia lub przyznanie faktów przedstawianych przez wierzyciela na mocy prawa Państwa Członkowskiego wydania;
- dłużnik wyraźnie zgodził się co do niego w dokumencie urzędowym.

Realizując analizę zagadnienia zgodnie z powyższymi uwagami nasuwać się może spostrzeżenie co do równoległego posłużowania się w ramach czynionych rozważań zarówno bezpośrednimi regulacjami samego rozporządzenia o ustanowieniu europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych, a także przepisami kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z art. 249 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską rozporządzenie jest instrumentem prawnym polityki wspólnotowej będącym bezpośrednio stosowanym w państwach członkowskich, jednakże w zakresie badanego rozporządzenia nr 805/2004 same jego uregulowania wskazują na konieczność transponowania określonych reguł związanych z europejskim tytułem egzekucyjnym do systemów prawnych poszczególnych krajów wspólnotowych¹⁷.

W zakresie konkluzji, przedstawivszy uprzednio przesłanki umożliwiające zaopatrzenie orzeczenia w europejski tytuł egzekucyjny, określić należy czym jest sam europejski tytuł egzekucyjny, w szczególności określić jego rolę w zakresie skutecznej realizacji egzekucji.

Jako *essentialia* ETE zgodnie z brzmieniem art. 5 rozporządzenia określić należy zniesie procedury *exequatur*: orzeczenie, któremu nadane zostało zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego w Państwie Członkowskim wydania jest uznawane i wykonywane w innych Państwach Członkowskich bez potrzeby stwierdzania wykonalności i bez możliwości sprzeciwienia się uznaniu.

Brak możliwości sprzeciwienia się uznaniu wiązać należy w sposób naturalny z rygoryzmem związanym z możliwością opatrzenia orzeczenia europejskim tytułem egzekucyjnym, pamiętać przy tym należy, iż zgodnie z art. 795⁴ § 5 k.p.c., oraz 795⁵ § 2 k.p.c. dłużnikowi, na etapie wydawania tytułu, przysługuje możliwość wniesienia zażalenia na postanowienie o jego wydaniu.

Właściwym pozostaje określenie, iż od strony formalnej europejski tytuł egzekucyjny jest jedynie zaświadczeniem dołączanym do zasądzonego orzeczenia, dotyczącego w swoim zakresie wyżej określanego już roszczenia o charakterze bezspornym, gwarantując zgodnie ze swoją istotą, iż egzekucja z przedmiotowego orzeczenia w każdym z państw członkowskich realizowana będzie w sposób odpowiedni dla tytułów egzekucyjnych wydawanych w każdym z tych państw.

Uwagi końcowe nad ETE

W zgodzie z celem podjętych rozważań, dokonawszy przekrojowej analizy dotychczasowej wspólnotowej polityki jurysdykcyjnej w zakresie sądów cywilnych, zauważyć należy w pierwszej kolejności, zgodnie

¹⁷ A. Grzelak, *Opinia prawna w sprawie projektu ustawy – Kodeks postępowania cywilnego*, druk nr 54, dostępny www.sejm.gov.pl

z poczynionymi uwagami, iż realizacja harmonizacji procedur cywilnych w prawie wspólnotowym jest prowadzona w sposób zgodny z ewoluowaniem ogólnej polityki wspólnotowej, co jednak dużo istotniejsze działania te są w sposób konsekwentny realizowane w ramach wcześniejszych założeń, pozostając koherentnymi z każdym uprzednio powołanym do życia aktem prawnym mającym realizować wspólną politykę jurysdykcyjną sądów cywilnych poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej. Efektem powyższego jest spójność i postępująca wraz z biegiem czasu postulatywna, aczkolwiek konsekwentnie realizowana, zupełność polityki we wskazywanym zakresie.

Powołanie ETE w tychże działaniach polityki wspólnotowej uznawać należy za zabieg w pełni udany, gdzie powołanie, a w szczególności zakres przedmiotowy realnego zastosowania ETE, daje możliwość faktycznej i skutecznej realizacji praw podmiotów wyposażonych w orzeczenie zasądzające na ich rzecz a mogące być wykonywanym na całym obszarze wspólnotowym.

JURISDICTION POLICY IN EUROPEAN UNION. EUROPEAN EXECUTION TITLE FOR UNQUESTIONABLE CLAIMS

Summary

EU should not be treated as purely economic formation. Realization of each European Union Inhabitant's interests is an essential constituent of the EU politics. These activities, especially those related to the law rights protection, are realized within long-term politics. It is consistent with the idea of civil case, its definition and its use in accordance with the purpose of proclaiming the law instrument like European writ of execution. European execution title should be treated as an essential constituent of European Union jurisdiction policy. Its essence makes each EU inhabitant's law protection much faster and less formal. The writing itself attempts to make European writ of execution better known, hence the historical background.